

Sygn. akt II KK 192/21

POSTANOWIENIE

Dnia 31 maja 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Motuk

w sprawie **M. B.**

skazanej z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 31 maja 2021 r.

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

kasacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 20 lipca 2020 r., sygn. akt X Ka (...),

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w W.

z dnia 9 sierpnia 2019 r., sygn. akt III K (...)

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazaną M. B. kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w W. wyrokiem z dnia 9 sierpnia 2019 r., sygn. akt III K (...):

1. w pkt I oskarżoną M. B., w ramach zarzucanego jej w pkt 1 aktu oskarżenia czynu, uznał za winną tego, że w okresie od 11 grudnia 2015 r. do końca lipca 2017 r., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadziła W. K. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie co najmniej 4100,00 zł, w ten sposób, że przyjęła od W.K. środki pieniężne w wymienionej kwocie, wprowadzając pokrzywdzoną w błąd co do tego, że będzie ją reprezentować jako profesjonalny

pełnomocnik w sprawie Sądu Okręgowego w W. o sygnaturze akt III K (...), gdy w rzeczywistości nie miała do powyższego uprawnień, co stanowi przestępstwo określone w art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. – i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. skazał ją, zaś na podstawie art. 286 § 1 k.k. wymierzył jej karę 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 41 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonej środek karny w postaci zakazu prowadzenia działalności prawniczej na okres 2 lat;

2. w pkt II oskarżoną M. B., w ramach zarzucanego jej w pkt 2 aktu oskarżenia czynu, uznał za winną tego, że w okresie od 30 sierpnia 2017 r. do 26 września 2017 r., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadziła A.K. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 3360,00 zł, w ten sposób, że przyjęła od A.K. środki pieniężne w wymienionej kwocie, wprowadzając pokrzywdzoną w błąd co do tego, że będzie reprezentować jako profesjonalny pełnomocnik matkę pokrzywdzonej E.G. i jej brata S.G. w sprawie Sądu Rejonowego w W. o sygnaturze akt II Co (...), oraz sporządzi w imieniu E. G. i S. G. wnioski o upadłość konsumencką, gdy w rzeczywistości nie miała do powyższego uprawnień, co stanowi przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. – i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. skazał ją, zaś na podstawie art. 286 § 1 k.k. wymierzył jej karę 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 41 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonej środek karny w postaci zakazu prowadzenia działalności prawniczej na okres 2 lat;

3. w pkt III – na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 86 § 1 k.k. – połączył kary pozbawienia wolności orzeczone wobec oskarżonej i wymierzył jej jedną karę łączną roku pozbawienia wolności;

4. w pkt IV – na podstawie art. 90 § 2 k.k. w zw. z art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 86 § 1 k.k. – połączył środki karne orzeczone wobec oskarżonej i wymierzył jej jeden łączny środek karny w postaci zakazu prowadzenia działalności prawniczej na okres 3 lat;

5. w pkt V – na podstawie art. 46 § 1 k.k. – orzekł wobec oskarżonej obowiązek naprawienia w części szkody wyrządzonej przestępstwem opisanym w pkt I sentencji, poprzez zapłatę na rzecz W. K. kwoty 4100,00 zł;

6. w pkt VI – na podstawie art. 46 § 1 k.k. – orzekł wobec oskarżonej obowiązek naprawienia w całości szkody wyrządzonej przestępstwem opisanym w pkt II sentencji, poprzez zapłatę na rzecz A. K. kwoty 3360,00 zł;

7. w pkt VII orzekł o kosztach postępowania.

Od ww. wyroku Sądu Rejonowego apelację wniósł obrońca oskarżonej, zaskarżając to orzeczenie w całości.

Obrońca zarzucił naruszenie przepisów prawa procesowego, tj.:

I. w zakresie punktu I zaskarżonego wyroku:

1. art. 7 k.p.k. i oparcie treści wyroku o dowolność, a nie swobodność w zakresie oceny dowodów, co objawiło się wysnuciem błędnego wniosku w uznaniu winy oskarżonej M. B. co do bezprawnego posługiwania się tytułem prawnika, przez pominięcie okoliczności ukończenia przez oskarżoną studiów na wydziale prawa i tym samym posiadania wykształcenie prawniczego, co w sposób oczywisty przeczy tezie oskarżenia o wprowadzeniu pokrzywdzonej W. K. w błąd w tym zakresie, skoro oskarżona oczywiście mogła tytułu prawnika używać, a nadto bezzasadne przyjęcie jakoby oskarżona M. B. miała pozorować działania prowadzenia sprawy pokrzywdzonej W. K. przed Sądem Okręgowym w W. w sprawie III C (...), w sytuacji gdy, zgodnie z ustaleniami oskarżonej i pokrzywdzonej, rola M.B. miała polegać wyłącznie na przygotowywaniu pism procesowych, w których pokrzywdzona zajmowała stanowisko, a następnie po samodzielnym ich podpisywaniu pokrzywdzona rzeczywiście takie pisma składała w sądzie w procesie z pozwu L. L., proces trwał przez kilka lat i pokrzywdzona świadoma była zakresu uprawnień oskarżonej co do braku posiadania uprawnień adwokata czy też radcy prawnego, zaś rzekome udzielenie oskarżonej przez pokrzywdzoną pełnomocnictwa, na którą to okoliczność powołuje się Sąd I instancji, w żadnym stopniu nie zostało w sprawie wykazane, co niweczy pogląd o wywołaniu mylnego wyobrażenia u pokrzywdzonej o posiadaniu przez oskarżoną uprawnień zawodowych;

2. art. 4 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. przez oparcie rozstrzygnięcia jedynie o fragmentaryczny materiał dowodowy oraz pominięcie okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonej M. B., przez błędne uznanie, że oskarżona swoim zachowaniem wypełniła znamiona czynu wskazanego w akcie oskarżenia

oraz według treści wyroku i jego uzasadnienia dokonała przestępstwa stypizowanego w art. 286 §1 k.k., tj. doprowadzenia pośrednio do zasądzenia wobec W. K. na rzecz L.L. kwoty 270 tys. zł wraz z odsetkami, choć prawidłowa ocena materiału dowodowego skutkować winna uznaniem oskarżonej za niewinną, gdyż treść wyroku w sprawie niniejszej bezzasadnie dyskredytuje poprawność ustaleń i słuszność orzeczenia Sądu Okręgowego w W. w sprawie III C (...), gdzie sama pokrzywdzona nie interesowała się własną sprawą cywilną, w jej trakcie unikała kontaktu z oskarżoną, etap postępowania w jakim zwróciła się o pomoc do oskarżonej, dotychczasowe stanowisko i postawa procesowa pokrzywdzonej w procesie, a także potencjalne kroki jakie mogłaby poczynić, nie zmieniłyby efektu sprawy, tj. zasądzenia od W. K. na rzecz L.L. ww. kwoty, zaś pomimo zarzutów jakie pokrzywdzona sformułowała względem oskarżonej, nie skorzystała z żadnych skutecznych nadzwyczajnych środków zaskarżenia, uznając pośrednio o słuszności orzeczenia wydanego w sprawie III C (...), zaś wydanie wyroku nastąpiło na podstawie materiału dowodowego przeprowadzonego jedynie fragmentarycznie i z pogwałceniem zasady, że podstawę wyroku może stanowić tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy, w tym w szczególności zasadność przekonania pokrzywdzonej, że oskarżona jest adwokatem czy radcą prawnym skoro nie korygowała zwracania się do niej per „mecenas” i powyższe nie może stanowić o wprowadzeniu kogokolwiek w błąd;

3. art. 4 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k. przez jego niezastosowanie, pomimo że podstawę orzeczenia może stanowić tylko całokształt okoliczności ujawnionych w postępowaniu, a mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, przy czym uznanie winy oskarżonej M. B. jako bezspornej, pomimo braku przeprowadzenia kluczowego dowodu z przesłuchania świadka w osobie K. G., powoduje, że treść wyroku została oparta o niezweryfikowane okoliczności co do rzekomo mylnego wyobrażenia osoby oskarżonej przez pokrzywdzoną W.K., albowiem w/w świadek każdorazowo przy proponowaniu pokrzywdzonej usług oskarżonej M. B., wskazywała, jak każdemu potencjalnemu klientowi, na jej duże doświadczenie, lecz informowała także, że oskarżona jest prawnikiem, a nie że jest adwokatem czy też radcą prawnym;

4. art. 5 § 2 k.p.k. przez jego niezastosowanie i nierozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonej M.B., w sytuacji gdy brak jest podstaw do kategorycznego ustalenia, że po stronie oskarżonej był zamiar dokonania oszustwa na szkodę pokrzywdzonej, skoro pokrzywdzona wszelkie pisma składała sama po ich uprzedniej lekturze i podpisaniu, miała świadomość, że oskarżona nie może osobiście jako profesjonalny pełnomocnik reprezentować strony przed sądem, zaś celem działania miało być ustalone wcześniej pomiędzy oskarżoną a pokrzywdzoną przedłużanie postępowania przed Sądem, do czego ostatecznie doszło;

II. w zakresie punktu 2 zaskarżonego wyroku:

1. art. 7 k.p.k. i oparcie treści wyroku o dowolność, a nie swobodność w zakresie oceny dowodów, co objawiło się wysnuciem błędnego wniosku w uznaniu winy oskarżonej M. B. co do bezprawnego posługiwania się tytułem prawnika, przez pominięcie okoliczności ukończenia przez oskarżoną studiów na wydziale prawa i tym samym posiadania wykształcenia prawniczego, co w sposób oczywisty przeczy tezie oskarżenia o wprowadzeniu pokrzywdzonej A.K. w błąd w tym zakresie, skoro oskarżona oczywiście mogła tytułu prawnika używać, a nadto bezzasadne uznanie za dowód pozorowania prowadzenia sprawy przed Sadem Rejonowym w W. w sprawie II Co (...), na podstawie dokumentu KP, pomimo że już choćby z tego dowodu wynika, że oskarżona podjęła się reprezentacji w sprawie egzekucyjnej prowadzonej przez komornika sądowego na etapie wyznaczonego terminu licytacji nieruchomości przy ul. (...) w W., co w żaden sposób nie oznaczało podjęcia się prowadzenia postępowania przed Sądem Rejonowym, czy też reprezentacji w postępowaniu o zamiarze złożenia wniosku i reprezentacji E.G. i S.G. w postępowaniu w sprawie o ogłoszenie upadłości konsumenckiej;

2. art. 4 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. przez oparcie rozstrzygnięcia jedynie o fragmentaryczny materiał dowodowy oraz pominięcie okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonej M. B., przez błędne uznanie, że oskarżona swoim zachowaniem wypełniła znamiona czynu wskazanego w akcie oskarżenia oraz według treści wyroku i jego uzasadnienia dokonała przestępstwa stypizowanego w art. 286 §1 k.k., tj. doprowadzenia pośrednio do utraty nieruchomości o wartości 200 tys. zł należącej do S.G., w sytuacji gdy rola

oskarżonej na etapie postępowania egzekucyjnego, w którym był już wyznaczony termin licytacji nieruchomości na podstawie prawomocnego orzeczenia Sądu, w żaden sposób nie mogła wpłynąć na efekt rozstrzygnięcia w postaci odstąpienia od egzekucji, a jedynie zgodne z prawem kontrolowanie poprawności postępowania w sprawie, co też oskarżona uczyniła;

3. art. 4 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. przez oparcie rozstrzygnięcia jedynie o fragmentaryczny materiał dowodowy oraz pominięcie okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonej M. B., przez błędne uznanie, że oskarżona swoim zachowaniem, wypełniła znamiona czynu wskazanego w akcie oskarżenia oraz według treści wyroku i jego uzasadnienia dokonała przestępstwa stypizowanego w art. 286 §1 k.k., tj. doprowadzenia pośrednio do utraty nieruchomości o wartości 200 tys. zł należącej do S. G., gdzie uznanie przez Sąd I instancji jakoby na podstawie pokwitowania KP z tytułem „Reprezentowanie w postępowaniu egzekucyjnym E. G. i p. S. G.” oraz druku przelewu z tytułem „Zapłata”, oskarżona zobowiązała się do reprezentowania wyżej wymienionych w sądzie, stanowi nadużycie i przypisanie oskarżonej działań czy intencji zupełnie niezwiązanych z przedmiotem sprawy, jak również wyraz dezaprobaty pokrzywdzonej co do wyniku postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez komornika na podstawie prawomocnego wyroku i żądania wierzyciela E. G. i S. G. zgodnego prawem;

4. art. 4 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k. przez jego niezastosowanie, pomimo że podstawę orzeczenia może stanowić tylko całokształt okoliczności ujawnionych w postępowaniu, a mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, przy czym uznanie winy oskarżonej M. B. jako bezspornej, pomimo braku przeprowadzenia kluczowego dowodu z przesłuchania świadka w osobie K.G. powoduje, że treść wyroku została oparta o niezweryfikowane okoliczności co do rzekomo mylnego wyobrażenia osoby oskarżonej przez pokrzywdzoną A. K., albowiem ww. świadek każdorazowo przy proponowaniu pokrzywdzonej usług oskarżonej M.B., wskazywała, jak każdemu potencjalnemu klientowi, na jej duże doświadczenie, lecz informowała także, że oskarżona jest prawnikiem, a nie że jest adwokatem czy też radcą prawnym;

5. art. 5 § 2 k.p.k. przez jego niezastosowanie i nierozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonej M.B., w sytuacji gdy brak jest podstaw do kategorycznego ustalenia, że po stronie oskarżonej był zamiar dokonania oszustwa na szkodę pokrzywdzonej, skoro pokrzywdzona wszelkie pisma składała sama po ich uprzedniej lekturze i podpisaniu, miała świadomość, że oskarżona nie może osobiście jako profesjonalny pełnomocnik reprezentować strony przed sądem.

Wskazując na powyższe zarzuty, obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonej M. B. od wszystkich zarzucanych jej aktem oskarżenia czynów, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji. Skarżący wniósł jednocześnie o uzupełnienie postępowania dowodowego w sprawie i dopuszczenie dowodu z przesłuchania świadka K. G.

Sąd Okręgowy w W., po rozpoznaniu przedmiotowej apelacji, wyrokiem z dnia 20 lipca 2020 r., sygn. akt X Ka (...), utrzymał zaskarżone orzeczenie w mocy.

Kasację od ww. wyroku Sądu Okręgowego wniósł obrońca skazanej, zaskarżając to orzeczenie w całości.

Skarżący zarzucił:

I. rażące naruszenie prawa karnego procesowego, mające istotny wpływ na jego treść, a mianowicie:

1. art. 7 k.p.k. i oparcie treści wyroku o dowolność, a nie swobodność w zakresie oceny dowodów, co objawiło się wysnuciem błędnego wniosku w uznaniu winy oskarżonej M. B. co do bezprawnego posługiwania się tytułem prawnika, przez pominięcie okoliczności ukończenia przez oskarżoną studiów na wydziale prawa i tym samym posiadania wykształcenia prawniczego, co w sposób oczywisty przeczy tezie oskarżenia o wprowadzeniu pokrzywdzonej W. K. w błąd w tym zakresie skoro oskarżona oczywiście mogła tytułu prawnika używać, a nadto bezzasadne przyjęcie jakoby oskarżona M. B. miała pozorować działania prowadzenia sprawy pokrzywdzonej W.K. przed Sądem Okręgowym w W. w sprawie III C (...), w sytuacji gdy zgodnie z ustaleniami oskarżonej i pokrzywdzonej, rola M. B. miała polegać wyłącznie na przygotowywaniu pism procesowych, w których pokrzywdzona zajmowała stanowisko, a następnie po samodzielnych ich podpisywaniu

pokrzywdzona rzeczywiście takie pisma składała w sądzie w procesie z pozwu L. L., proces trwał przez kilka lat i pokrzywdzona świadoma była zakresu uprawnień oskarżonej co do braku posiadania uprawnień adwokata czy też radcy prawnego, zaś rzekome udzielenie oskarżonej przez pokrzywdzoną pełnomocnictwa, na którą to okoliczność powołuje się Sąd I instancji, w żadnym stopniu nie zostało w sprawie wykazane, co niweczy pogląd o wywołaniu mylnego wyobrażenia u pokrzywdzonej o posiadaniu przez oskarżoną uprawnień zawodowych;

2. art. 4 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. przez oparcie rozstrzygnięcia jedynie o fragmentaryczny materiał dowodowy oraz pominięcie okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonej M. B., przez błędne uznanie, że oskarżona swoim zachowaniem wypełniła znamiona czynu wskazanego w akcie oskarżenia oraz według treści wyroku i jego uzasadnienia i dokonała przestępstwa stypizowanego w art. 286 §1 k.k., tj. doprowadzenia pośrednio do zasądzenia wobec W. K. na rzecz L.L. kwoty 270 tys. zł wraz z odsetkami, choć prawidłowa ocena materiału dowodowego skutkować winna uznaniem oskarżonej za niewinną, gdyż treść wyroku w sprawie niniejszej bezzasadnie dyskredytuje poprawność ustaleń i słuszność orzeczenia Sądu Okręgowego w W. w sprawie III C (...), gdzie sama pokrzywdzona nie interesowała się własną sprawą cywilną, w jej trakcie unikała kontaktu z oskarżoną, etap postępowania w jakim zwróciła się o pomoc do oskarżonej, dotychczasowe stanowisko i postawa procesowa pokrzywdzonej w procesie, a także potencjalne kroki jakie mogłaby poczynić nie zmieniłyby efektu sprawy, tj. zasądzenia od W. K. na rzecz L. L. kwoty, zaś pomimo zarzutów jakie pokrzywdzona sformułowała względem oskarżonej, nie skorzystała z żadnych skutecznych nadzwyczajnych środków zaskarżenia, uznając pośrednio o słuszności orzeczenia względem niej w sprawie III C (...), zaś wydanie wyroku nastąpiło na podstawie materiału dowodowego przeprowadzonego jedynie fragmentarycznie i z pogwałceniem zasady, że podstawę wyroku może stanowić tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy, w tym w szczególności zasadność przekonania pokrzywdzonej, że oskarżona jest adwokatem czy radcą prawnym skoro nie korygowała zwracania się do niej per „mecenas” i powyższe nie może stanowić o wprowadzeniu kogokolwiek w błąd;

3. art. 4 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k. przez jego niezastosowanie, pomimo że podstawę orzeczenia może stanowić tylko całokształt okoliczności ujawnionych w postępowaniu, a mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, przy czym uznanie winy oskarżonej M. B. jako bezspornej, pomimo braku przeprowadzenia kluczowego dowodu z przesłuchania świadka w osobie K.G., powoduje, że treść wyroku została oparta o niezweryfikowane okoliczności co do rzekomo mylnego wyobrażenia osoby oskarżonej przez pokrzywdzoną W. K., albowiem ww. świadek każdorazowo przy proponowaniu pokrzywdzonej usług oskarżonej M. B., wskazywała jak każdemu potencjalnemu klientowi, na jej duże doświadczenie, lecz informowała także, że oskarżona jest prawnikiem, a nie że jest adwokatem czy też radcą prawnym;

4. art. 5 § 2 k.p.k. przez jego niezastosowanie i nierozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonej M. B., w sytuacji gdy brak jest podstaw do kategorycznego ustalenia, że po stronie oskarżonej był zamiar dokonania oszustwa na szkodę pokrzywdzonej, skoro pokrzywdzona wszelkie pisma składała sama po ich uprzedniej lekturze i podpisaniu, miała świadomość, że oskarżona nie może osobiście jako profesjonalny pełnomocnik reprezentować strony przed sądem, zaś celem działania miało być ustalone wcześniej pomiędzy oskarżoną a pokrzywdzoną przedłużanie postępowania przed Sądem, do czego ostatecznie doszło;

II.

1. rażące naruszenie prawa karnego procesowego, mające istotny wpływ na jego treść, a mianowicie art. 7 k.p.k. i oparcie treści wyroku o dowolność, a nie swobodność w zakresie oceny dowodów, co objawiło się wysnuciem błędnego wniosku w uznaniu winy oskarżonej M. B. co do bezprawnego posługiwania się tytułem prawnika, przez pominięcie okoliczności ukończenia przez oskarżoną studiów na wydziale prawa i tym samym posiadania wykształcenia prawniczego, co w sposób oczywisty przeczy tezie oskarżenia o wprowadzeniu pokrzywdzonej A. K. w błąd w tym zakresie, skoro oskarżona oczywiście mogła tytułu prawnika używać, a nadto bezzasadne uznanie za dowód pozorowania prowadzenia sprawy przed Sędzią Rejonowym w W. w sprawie II Co (...), na podstawie dokumentu KP, pomimo że już choćby z tego dowodu wynika, że oskarżona podjęła się

reprezentacji w sprawie egzekucyjnej prowadzonej przez komornika sądowego na etapie wyznaczonego terminu licytacji nieruchomości przy ul. (...) w W., co w żaden sposób nie oznaczało podjęcia się prowadzenia postępowania przed Sądem Rejonowym, czy też reprezentacji w postępowaniu o zamiarze złożenia wniosku i reprezentacji E. G. i S.G. w postępowaniu w sprawie o ogłoszenie upadłości konsumenckiej;

2. art. 4 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. przez oparcie rozstrzygnięcia jedynie o fragmentaryczny materiał dowodowy oraz pominięcie okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonej M. B., przez błędne uznanie, że oskarżona swoim zachowaniem wypełniła znamiona czynu wskazanego w akcie oskarżenia oraz według treści wyroku i jego uzasadnienia dokonała przestępstwa stypizowanego w art. 286 §1 k.k., tj. doprowadzenia pośrednio do utraty nieruchomości o wartości 200 tys. zł należącej do S.G., w sytuacji gdy rola oskarżonej na etapie postępowania egzekucyjnego, w którym był już wyznaczony termin licytacji nieruchomości na podstawie prawomocnego orzeczenia sądu, w żaden sposób nie mogła wpłynąć na efekt rozstrzygnięcia w postaci odstąpienia od egzekucji, a jedynie zgodne z prawem kontrolowanie poprawności postępowania w sprawie, co też oskarżona uczyniła;

3. art. 4 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. przez oparcie rozstrzygnięcia jedynie o fragmentaryczny materiał dowodowy oraz pominięcie okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonej M. B., przez błędne uznanie, że oskarżona swoim zachowaniem wypełniła znamiona czynu wskazanego w akcie oskarżenia oraz według treści wyroku i jego uzasadnienia dokonała przestępstwa stypizowanego w art. 286 §1 k.k., tj. doprowadzenia pośrednio do utraty nieruchomości o wartości 200 tys. zł należącej do S.G., gdzie uznanie przez sąd I instancji jakoby na podstawie pokwitowania KP z tytułem „Reprezentowanie w postępowaniu egzekucyjnym E. G. i S. G.” oraz druku przelewu z tytułem „Zapłata”, oskarżona zobowiązała się do reprezentowania wyżej wymienionych w sądzie, stanowi nadużycie i przypisanie oskarżonej działań czy intencji zupełnie niezwiązanych z przedmiotem sprawy, jak również wyraz dezaprobaty pokrzywdzonej, co do wyniku postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez

komornika na podstawie prawomocnego wyroku i żądania wierzyciela E. G. i S. G. zgodnego prawem;

4. art. 4 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k. przez jego niezastosowanie, pomimo że podstawę orzeczenia może stanowić tylko całokształt okoliczności ujawnionych w postępowaniu, a mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, przy czym uznanie winy oskarżonej M. B. jako bezspornej, pomimo braku przeprowadzenia kluczowego dowodu z przesłuchania świadka w osobie K.G., powoduje, że treść wyroku została oparta o niezweryfikowane okoliczności co do rzekomo mylnego wyobrażenia osoby oskarżonej przez pokrzywdzoną A. K., albowiem ww. świadek każdorazowo przy proponowaniu pokrzywdzonej usług oskarżonej M. B., wskazywała, jak każdemu potencjalnemu klientowi, na jej duże doświadczenie, lecz informowała także, że oskarżona jest prawnikiem, a nie że jest adwokatem czy też radcą prawnym;

5. art. 5 § 2 k.p.k. przez jego niezastosowanie i nierozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonej M. B., w sytuacji gdy brak podstaw do kategorycznego ustalenia, że po stronie oskarżonej był zamiar dokonania oszustwa na szkodę pokrzywdzonej, skoro pokrzywdzona wszelkie pisma składała sama po ich uprzedniej lekturze i podpisaniu, miała świadomość, że oskarżona nie może osobiście jako profesjonalny pełnomocnik reprezentować strony przed sądem.

Zarzucając powyższe, obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w W. oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego w W. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Rejonowy.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w W., przedstawiając odpowiedź na stanowisko obrońcy, wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest bezzasadna w stopniu oczywistym, dlatego też podlegała oddaleniu na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

W przepisie art. 523 § 1 k.p.k. ustawodawca jasno określił podstawy kasacyjne, wskazując, że nadzwyczajny środek zaskarżenia w postaci kasacji może być wniesiony tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło mieć ono istotny wpływ na treść orzeczenia.

Nadto, zgodnie z art. 519 k.p.k., w realiach niniejszej sprawy, kasacją obrońcy mogło być zaskarżone wyłącznie orzeczenie sądu odwoławczego. W bogatym orzecznictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie wskazywano, że wniesienie kasacji nie może prowadzić do ponownej kontroli odwoławczej orzeczenia sądu pierwszej instancji. Wyjątkiem od tej reguły jest sytuacja, gdy w toku postępowania odwoławczego dojdzie do tzw. „efektu przeniesienia”, czyli zaabsorbowania do orzeczenia sądu *ad quem* uchybień popełnionych przez sąd pierwszej instancji. Kontrolą kasacyjną objęte są kwestie wyłącznie prawne, zawężone do kategorii uchybień wymienionych w art. 523 § 1 k.p.k., popełnionych przez organ odwoławczy. Specyfika i wyjątkowość postępowania kasacyjnego nie pozwala zatem na prowadzenie dublującej, „trzecioinstancyjnej” kontroli orzeczenia sądu pierwszej instancji (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2019 r., IV KK 694/18, LEX nr 2604055). Lektura kasacji wniesionej w niniejszej sprawie wskazuje, że obrońca M.B. zamierzał uzyskać efekt dublującej kontroli odwoławczej wyroku Sądu Rejonowego w W. W kasacji tej bowiem literalnie powielił zarzuty stawiane już wcześniej w apelacji oraz w zasadniczej części powtórzył (z niewielkimi modyfikacjami językowymi) jej uzasadnienie. Sąd odwoławczy natomiast, jak wynika z treści części motywacyjnej wydanego przezeń orzeczenia, rozpoznał wszystkie zarzuty apelacji oraz wskazał czym kierował się wydając swój wyrok, czyniąc tym samym zadość wymogom przewidzianym w art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. Skarżący w kasacji nie podniósł nawet zarzutu naruszenia tych przepisów, a z treści uzasadnienia tego środka odwoławczego trudno jest – posługując się nawet dyrektywą z art. 118 § 1 k.p.k. – wyinterpretować również zarzut ich obrazy. Na marginesie wypada też zaakcentować, że skoro sąd odwoławczy nie przeprowadzał w sprawie żadnych nowych dowodów (a więc nie mógł dokonywać ich oceny), to w konsekwencji nie mógł również naruszyć normy art. 7 k.p.k.

Biorąc powyższe pod uwagę, stwierdzić należy, że przedstawiona przez obrońcę formuła kasacji nie mieści się w ustawowych granicach przewidzianych dla tego (nadzwyczajnego) środka zaskarżenia, wobec czego uznać trzeba ją za oczywiście bezzasadną.

Z tych względów, Sąd Najwyższy orzekł jak postanowieniu.

